

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଅମୃତବେଳାରେ ନିଜର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସଂକଳ୍ପକୁ ବନ୍ଦ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେପକାଅ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଠା-ମିଠା ରୁହରିହାନ କର ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଅର୍ଥ ରହିଛି, ଅର୍ଥ ସହିତ ଶବ୍ଦ କିଏ କହିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଅର୍ଥ ସହିତ କହିପାରିବେ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସଂଗମରେ ଯାହାସବୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଅର୍ଥ ସହିତ ଅଟେ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ସବୁ କହୁଛନ୍ତି ସେସବୁ ଅର୍ଥ ବିହୀନ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ଅନର୍ଥ ଅଟେ । ସେଥିରୁ କୌଣସି ଫଳ ମିଳୁନାହିଁ ବା ଲାଭ ହେଉନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ନୟନ ହୀନ କୋ ରାହ ଦିଖାଓ ପ୍ରଭୁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସବୁର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେତେ ନୀତି-ନିୟମ ରହିଛି — ବ୍ରାହ୍ମମଣ ଖୁଆଇବା, ଏପରି କରିବା, ତୀର୍ଥ ଆଦିକୁ ଯାଇ ବହୁତ କିଛି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କିଛି ବି କଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ମୁଖରେ ଶବ୍ଦ-ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି କାଳିଦା ନାହିଁ ଏବଂ ତା’ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେଣୁ ଅନ୍ତମୁଖୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଅ, ତେବେ ବାବା ପ୍ରତିଦିନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମର ପାପ ଉତ୍ସାହ ହୋଇଯିବ । ଏହା ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିରୁପି ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏସବୁ ହେଲା ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ଉପାୟ । ନିଜ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମକୁ ଏହି ଉପାୟ ବତାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଧିରେ-ଧିରେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ବୃକ୍ଷ ରୂପି ହୋଇ ଚାଲିବ । ମାୟାର ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ କି ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅର୍ଥ ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଅଛି । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ରହିଛି । ଏଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥାନ୍ତି ତାହା ସବୁ ହେଲା ଅନର୍ଥ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ କଥା କହିବେ ତାହା ଅର୍ଥ ସହିତ ଅଟେ । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଯଥାର୍ଥ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରିବା, ଏଭଳି କରିବା ସେଭଳି କରିବା ଏସବୁ ହେଲା ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାର ରାସ୍ତା । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବୁଦ୍ଧିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଘରକୁ ଏହାଦ୍ଵାରା କେହି ଜଣେ ବି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯିଏକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି, ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ କିପରି ମୁକୁଳି ପାରିବେ । ଯେବେକି ସବୁ ଦେହଧାରୀମାନେ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଆମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ କିପରି କହିପାରିବା ଯେ ସଦାସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି । ହଁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେହି ନାମ-ରୂପ ରହିଲା ନାହିଁ, ବାକି ଆତ୍ମା ତ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ରହିଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ । ତେଣୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନରେ ଏହି ପାଠପଢା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ଚାର୍ଚ୍ଚ ଲେଖିବାର ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଦିଅ । ବ୍ୟବସାୟୀ ମାନଙ୍କର ବହୁତ ବନ୍ଧନ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଚାକିରୀ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନଥାଏ । ସେମାନେ ତ ନିଜର କାମ ଶେଷ କଲେ ଛୁଟି । ବ୍ୟାପାରୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେବେଳେ ବି ଗ୍ରାହକ ଆସିଗଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଜିନିଷ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରି ସମୟ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଅମୃତବେଳାର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ସେସମୟରେ ବାହ୍ୟ ବିଚାର ଧାରାକୁ ତାଲା ପକାଇଦେବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବିଚାର ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ସମୟରେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କ ମହିମାରେ ଲେଖି ଦେବା ଉଚିତ୍ — ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନମାନଭର ବହୁତ ଭଲ ମତ ମିଳିଛି । ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହି ମତ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତମୋପରଧାନରୁ ସତ୍ୟପରଧାନ ହେବା ପାଇଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହି ମତ ମିଳିଛି । ବାବା ଗୋଟିଏ କଥା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି — ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର, ତେବେ ଏହାକୁ ଅର୍ଥ ସହିତ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେବଳ ଶବ୍ଦକର ପୂଜା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଉକ୍ତି ଅଟେ,

ପରେ ପୁଣି ବୃକ୍ଷଭିତ୍ତରୀ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଅନେକଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିପଡିଲେ । ପ୍ରଥମେ ଅଦୃଷ୍ଟି ଭକ୍ତି ଥିଲା, କେବଳ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ଏବେ ଜଣାନ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯାହାର ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ, ସିଏ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ଏହି ଭକ୍ତିର ମାର୍ଗ ଏବେ ପୁରା ହୋଇଛି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲ । ସେ ସମୟରେ ତୁମେ ଅବୃକ୍ଷଭିତ୍ତରୀ ଭକ୍ତ ଥିଲ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲ ପୁଣି ବୃକ୍ଷଭିତ୍ତରୀ ଭକ୍ତ ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ଦୃଢ଼ିତ ମତକୁ ଆସିଗଲ ତେଣୁ କିଛି ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଲା । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛି । ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ କେବଳ ଜଣଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣ, ଏଠାରେ କେହି ଦେହଧାରୀ ନାହାନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ବାପବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସଞ୍ଚାର ଥିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଯୋଗ୍ୟ କିଏ କରିଥିଲେ ? ଯାହାଙ୍କର ତୁମେ ପୂଜା କରୁଛ । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କିଏ ? ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ କ'ଣ ଥିଲା ? ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ସେ ଜଗତଅମ୍ବା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ମଧ୍ୟ ମାତା ଅଟ, ବନ୍ଦେମାତରମ୍ । ସାରା ଜଗତ ଉପରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ନିଜର ଆସ୍ଥାନ ଜମାଉଛ । ଭାରତମାତା କୌଣସି ଜଣଙ୍କର ନାମ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ାରା ଶିବଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଉଛ । କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତି ନେବାରେ ମାୟା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଛି । ଯୁଦ୍ଧରେ ଯଦି କେହି ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି ତେବେ ବାହାଦୁର ହୋଇ ଲଢିବା ଦରକାର । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେହି ଆକ୍ରମଣ କରିଲେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କ ଦାଲରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଅ, ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ । ବାକି କୌଣସି କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହେଉନାହିଁ, ବରତ୍ତମାନ ତ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ଲଢେଇ କରିଥାନ୍ତି, ଏକ ଗଜ-ଦୁଇ ଗଜ ଜମି ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗଲା କାଟି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହିପରି ଡରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ରାମ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବୁ, ଯେଉଁଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ତାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ବରତ୍ତମାନ ଏପରି ରାଜତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛି ପିଲାମାନେ, ଥକିଯାଅ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିଚାଲ । ସେ ମଧ୍ୟ ବିନନ୍ଦ୍ର, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିନନ୍ଦ୍ର, ଆମେମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ, ଏବେ ଅଭିନୟ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ବିକରମ ରହିଥାଏ ନା । ଶରୀର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ପାପ କରମ କଲେ ନିଜର ଶରୀରକୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏପରି କରିବା ଦୃଢ଼ାରା କୌଣସି ପାପ କଟିଯାଏ ନାହିଁ । ପାପ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ, ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏଠାରେ ଅନେକ ମତ ରହିଛି । ବରତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ମତ ମିଳୁଛି ଯାହାକୁ ଶରୀମତ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଲଗାତରଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ । ସୃଷ୍ଟିକର କିପରି ପୁରୁଛି, ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାର ଅନୁଭୂତି କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯାହାର ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ, ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଜ୍ଞାନର କଥା ତ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଭରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଆସି ବିରାଜମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଇଏ (ବରହମା) ମଧ୍ୟ ତୁମନିତ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ନୂଆ କଥା, ଯାହାକି ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ପକ୍କା ମନେ ରଖ, ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ସମରଣ କରିବ ସେତେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବିକରମ ବିନାଶ ହେବା ଉପରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ଏହି ଭାରତ ଭୃଗୁତ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଏହିପରି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୃଗୁତ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଠାକୁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସଞ୍ଚାର ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଆଲ୍ଲାଙ୍କର ବଗିଚା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ପୁନର୍ବାର ଭାରତକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯାହାର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ପୁଣି ଏପରି ଲଢେଇ ଆଉ କେବେ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ୍ୟ ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ନୂଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ, ଭାରତ ସଞ୍ଚାର ଥିଲା । ଏହା ଝ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା, ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ନୁହେଁ । ଯଦି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ତେବେ ଅଗଣିତ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁନାହିଁ ଯେ ଏତେ ବର୍ଷ କିପରି ହୋଇପାରିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଏତେ ଜନସଂଖ୍ୟା ହିଁ ନାହାନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ — ଆଜିଠାରୁ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ସାରା ବିଗଢ଼ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭୃଗୁତ ନଥିଲା, ଅନ୍ୟସବୁ ଧରମ ପରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏସବୁ କଥା ଅଛି, ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ନାହିଁ । ତେବେ ଅଳ୍ପ ଲଗାତା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସତ୍ୟ କଥା, ଆମ ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଗତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧରମ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମ ଥିଲା, ତାହା ପ୍ରାୟ ୫ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । କେହି ନିଜକୁ ଦେବତା ଧରମର ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମର ଥିଲୁ ପୁଣି ସେହି ଧରମ କେଉଁ ଆଡେ ଗଲା ? ହିନ୍ଦୁ ଧରମ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? କାହାର

ମଧୁ ଏହି କଥାରେ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ — ବାବା ତ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର, ଜଞ୍ଜାନର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏଠାକୁ ଆସି ଜଞ୍ଜାନ ଶୁଣାଇଥିବେ । କାରଣ ଜଞ୍ଜାନ ଦଞ୍ଚାରା ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି, ସେହିପରି କଲ୍‌ପ କଲ୍‌ପ ଆସିଥାଏ । ପୁଣି କଲ୍‌ପ ପରେ ମଧୁ ଆସି ପୁଣି ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହେବ । ତୁମେ ମଧୁ ଏହିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଉଛ । ରାଜସ୍ବ ନେଉଛ ପୁଣି ହରାଉଛ । ଏହା ବେହରା ନାଟକ ଏବଂ ଏହି ନାଟକରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା । ଆତ୍ମା ଅଭିନେତା ହୋଇ ଯଦି ରଚୟିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବ ତେବେ ସେ କେଉଁ କାମର । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା କିପରି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପାରୁ କରୁଛି । ଏବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତମ ସମୟ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଏକଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ -- ବାବା କିପରି ଗୁପ୍ତରେ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବସିଛନ୍ତି । ଗୋଦରୀ ମେଁ କରତାର ଦେଖା ଅରଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମପାବାବାଙ୍କ ମଧୁରେ ଶିବାବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ଏବେ ଦେଖିଲି କହିବା ନା ଜାଣିଲି କହିବା — କଥା ତ ଗୋଟିଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରିବ, କିନ୍ତୁ ତାହାଦଞ୍ଚାରା କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ନବଧା ଭକ୍ତିରେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତକାର କରିଥାନ୍ତି, ଆଗରୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧୁ କେତେ ସାକ୍ଷାତକାର କରୁଥିଲ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ପ୍ରୋତ୍ସାହାନ ଆସୁଥିଲା ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ଏହି ଖେଳସବୁ ତୁମେମାନେ ଦେଖିବ । ଏବେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପାଠପଢ଼ି ଦକ୍ଷ ହୋଇଯାଅ । ଯଦି ନ ପଢ଼ିବ, ଯେତେବେଳେ ଫଳାଫଳ ବାହାରିବ ତେବେ ମୁହଁ ତଳକୁ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଆମେ କେତେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛୁ । ଯେତେ-ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ, ଯୋଗ ବଳ ଦଞ୍ଚାରା ପାପ କଟିଯିବ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ ସେତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ମଧୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବା! କହୁଛନ୍ତି ମଧୁ ତୁମେ ମାତା-ପିତା..... କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ତେଣୁ ଶିବଙ୍କ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ — ଇଏ ହେଲେ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ସେହି ବାବା ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ଏଥିରେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ନୁହଁନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଗଦି ଚାଲି ଆସୁଛି । ଏହା ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଗଦି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଇଏ ଗଲେ ଅନ୍ୟ କେହି ଗଦି ଉପରେ ବସିଯିବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବେ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚିନ୍ତନରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଖୁବ୍ ଧନ ଏକତ୍ର କରିବୁ, ପୁଅ ନାତି ଆଦି ଖାଇବେ, ପରେ କାମରେ ଆସିବ, ବ୍ୟାଙ୍କ ଲକରରେ ଜମା କରିବା, ପିଲାଛୁଆମାନେ ଖାଇବେ । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ମଧୁ ଗଭିରଣାମେଣ୍ଟ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସେସବୁର ଅଧିକ ଚିନ୍ତନ ନକରି ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତର ରୋଜଗାରରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ କରିବୁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ବିନା ଖାଦ୍ୟ ମଧୁ ମିଳିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ନଥାଏ ତେବେ ପୁଣି ଏହିପରି ଖିଆଳି ଆସିଯାଏ । ଭାଗ୍ୟରେ ଯଦି ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ଲଗାତରୀୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧୁ କ'ଣ କରିବେ । ଯାହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି, ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ସିଏ ସବୁଠାରୁ ପରିଷ୍ଟ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦିଙ୍କୁ ମଧୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇପାରିବ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ କରିବି, ଏକଥା କହି ପୁରୁଷାର୍ଥହୀନ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ସାରା ଦିନରେ ଯାହା କିଛି ପାପ ହେଉଛି ବା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସଞ୍ଚରୁ ହୃଦୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସମସ୍ତ ହିସାବ କିତାବକୁ ତୁଳ୍ନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ବା କର୍ମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ସଫଳ କରୁଥିବା ଜଞ୍ଜାନସଞ୍ଚରୁପ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯେଉଁମାନେ ଜଞ୍ଜାନ ସଞ୍ଚରୁପ ବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରନ୍ତି ସେମାନେ ସଫଳତାମୁରତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏହାର ହିଁ ସମାରକୀ ଭାବରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ ସଞ୍ଚାସ୍ତିକ ଚିହ୍ନର ଚିତ୍ର କରିଥାଆନ୍ତି ବା ଗଣେଶଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସଞ୍ଚାସ୍ତିକ ଚିହ୍ନ ସଞ୍ଚସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ଏବଂ ଗଣେଶ ଜଞ୍ଜାନଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ସୂଚକ ଅଟେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଜଞ୍ଜାନବାନ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ବା କର୍ମ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ସହଜରେ ସଫଳତାର ଅନୁଭବ ହେଉଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତା ହେଲା ଖୁସି, ସେଥିପାଇଁ ଖୁସିର ଦାନ କରିଚାଲ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***